Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Bogomolova Victoria
Dosarul nr. 2r-546/26 (2-26017327-02-2r-18032026)

D E C I Z I E

21 septembrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Panov Ana
Judecătorii Bolocan Elena și Vîșcu Svetlana

examinând fără participarea părților, recursul declarat de Todica Ivan și Hamureac Denis,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, prin care s-a respins cererea de asigurare a acțiunii,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Todica Ivan și Hamureac Denis împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată,-

A C O N S T A T A T:

Circumstanțele cauzei:

La 11 februarie 2025, Todica Ivan și Hamureac Denis au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, cererea de aplicare a măsurii de asigurare depusă de Todica Ivan și Hamureac Denis în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Todica Ivan și Hamureac Denis împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Solicitarea recurenților:

Invocând dezacordul cu încheierile instanței, la 27 februarie 2026, Todica Ivan și Hamureac Denis au declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, solicitând casarea acesteia, soluționarea problemei în fond, admiterea cererii de asigurare.

Argumentele părților:

În motivarea recursului recurenții și-au manifestat dezacordul cu încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, o consideră neîntemeiată, pasibilă de a fi casată.

Au relevat că, instanța de fond a reținut în mod greșit lipsa probelor privind riscul neexecutării hotărârii, ignorând circumstanțele obiective ale cauzei.

Recurenții au menționat că suma solicitată spre încasare de 92 000 euro este considerabilă, depășind nivelul obișnuit al obligațiilor civile, implicând un risc real și evident de sustragere a pârâtului de la executare, fapt demonstrat prin actele prezentate, inclusiv ultima promisiune făcută de Tataru Eugeniu de a rambursa datoria timp de 2-3 săptămâni. La momentul depunerii recursului nu este rambursată nici o parte a datoriei.

Au relevat că în practica constantă valoarea ridicată a pretenției constituie un indiciu serios privind necesitatea protejării executării viitoarei hotărâri.

Totodată, au indicat că instanța de judecată a indicat în motivare că reprezentantul reclamantei nu a prezentat deși în realitate acțiunea a fost depusă de doi reclamanți, fapt care denotă o analiză formală a materialelor cauzei.

În ceea ce privește necesitatea aplicării sechestrului, aceasta este evidentă și proporțională, întrucât se solicită doar în limita valorii acțiunii.

Termenul de declarare a recursului:

În corespundere cu art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei rezultă că, încheierea contestată a fost emisă la 19 februarie 2026, iar recurs Todica Ivan și Hamureac Denis au declarat la 27 februarie 2026, în interiorul termenului legal de 15 zile.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins din următoarele motive.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Conform art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În acord cu art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Judecătorul sau instanța poate aplica, după caz și alte măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Întrucât asigurarea acțiunii civile *constă din limitări, interdicții sau obligații* dispuse în mod operativ de către judecător sau instanță măsurile de asigurare a acțiunii civile trebuie aplicate cu deosebită atenție ținând cont de următoarele reguli de procedură: **scopul asigurării acțiunii trebuie să fie invocat și justificat de persoana care solicită aplicarea măsurilor de asigurare.**

Colegiul civil reiterează dispozițiile art. 174 Cod de procedură civilă, conform cărora legislatorul enunță o singură motivație de a cere asigurarea acțiunii civile, și anume, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Din probatoriul administrat în speță, Colegiul judiciar a constatat că, la 11 februarie 2025, Todica Ivan și Hamureac Denis au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, cererea de aplicare a măsurii de asigurare depusă de Todica Ivan și Hamureac Denis în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Todica Ivan și Hamureac Denis împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Invocând dezacordul cu încheierile instanței, la 27 februarie 2026, Todica Ivan și Hamureac Denis au declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, solicitând casarea acesteia, soluționarea problemei în fond, admiterea cererii de asigurare.

Raportând dispozițiile normelor suscitate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul consideră că concluzia instanței de fond este una corectă din următoarele raționamente.

În acest context, Colegiul civil reține că asigurarea acțiunii se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Corespunzător, indiferent de forma aplicabilă, **măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare**, sarcina probațiunii întru aplicarea asigurării este pusă pe seama solicitanților, la caz, Todica Ivan și Hamureac Denis care urmau să prezinte probe pertinente și să justifice

necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului în legătură cu obiectul acțiunii fiind la latitudinea judecătorului sau instanței de judecată.

Totodată, Colegiul reține că, la stabilirea necesității aplicării măsurilor de asigurare instanța urmează să verifice raționalitatea şi temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare, probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii, dacă există *periculum in mora*, asigurarea unui echilibru între interesele părților cointeresate, preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare, în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Concomitent, urmează de indicat că, la soluționarea chestiunii privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii urmează să se țină cont și de legătura cauzală între obiectul acțiunii, pretențiile înaintate de reclamanți, iar în dependență de aceste constatări se va reliefa dacă există sau nu pericolul imposibilității executării hotărârii judecătorești, **urmează a fi verificat și faptul dacă măsura de asigurare** coincide sau nu cu scopul acțiunii, **este suficient probată conform dispozițiilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă.**

Mai mult ca atât, **măsura de asigurare nu urmează a fi aplicată arbitrar doar la simpla solicitare a aplicării acesteia, ci doar atunci când reclamantul prezintă suficiente probe care arată că** dacă nu va fi asigurată acțiunea **există riscul că nu va putea fi executată o eventuală hotărâre judecătorească.**

Astfel, din conținutul prevederilor sus-citate reiese indubitabil că măsurile de asigurare pot fi aplicate exclusiv în cazul în care neaplicarea măsurilor date ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, iar, lipsa unor probe, ce ar fi confirmat existență riscului imposibilității executării hotărârii judecătorești denotă caracterul irațional, până la proba contrară, a aplicării măsurilor de asigurare.

Prin urmare, coroborând dispozițiile acestei norme cu cele expuse la art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, Colegiul conchide că, partea care solicită aplicarea măsurilor de asigurare, recurenții/reclamanți, au obligația pozitivă de a proba că neaplicarea măsurilor de asigurare va face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, situație care în speță nu se atestă, or, în speță recurenții nu au realizat efectiv această sarcină**,** obligația pozitivă de a proba existența fără echivoc a circumstanțelor, care schimbă situația juridică a părților**,** motiv pentru care instanța de fond în temei legal a respins aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii.

Totodată, Colegiul subliniază că, măsurile de asigurare a acțiunii au un caracter excepțional și subsidiar, aplicarea lor nu se realizează automat sau pe o prezumție absolută bazată exclusiv pe valoarea ridicată a pretenției (în speță, suma de 92 000 euro), or simpla existență a unei datorii substanțiale sau promisiunile neonorate de plată ale pârâtului nu echivalează automat, prin ele însele, cu *periculum in mora*.

În această ordine de idei, Colegiul civil respinge argumentele recurenților referitoare la existența unor riscuri, ce vor face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, deoarece în cazul măsurilor de asigurare a acțiunii afirmațiile corespunzătoare nu trebuie să fie doar declarative, ci trebuie probate prin probe pertinente

și admisibile în sensul art.121 și 122 ale Codului de procedură civilă.

Mai mult, prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Todica Ivan și Hamureac Denis.

Reieșind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru a ajuns la concluzia că, recursul declarat de Todica Ivan și Hamureac Denis urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii primei instanțe

În conformitate cu art. 425, 427 lit. a) și 428 ale Codului de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de Todica Ivan și Hamureac Denis.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2026, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Todica Ivan și Hamureac Denis împotriva lui Tataru Eugeniu cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Panov Ana

Judecătorii

Bolocan Elena

Vîșcu Svetlana